

Рајко Ђурђевић

*Пастор у Немањином џресџолу**

Оче прото, председниче Шеварлићу, са жезлом Бранислава Нушића, обор кнеза српског позоришта, оснивача наследне кенежевине Удружења драмских писаца, оно данас још једино пружа отпор духовном и културном, историјском и државном поништавању Срба пред нестанком. Његови писци у испосничкој оскудици, а божанским миром, као да су принчеви пурпурних салона Константинопоља, пишу и објављују сјајна драмска дела, док на позорницама престонице играју грозоморне лажи о Србима злочинцима, који пред публиком у бурету крви са натписом да је хрватска и муслиманска, перу руке и ноге, узвикујући још: „Ако су нам руке кржаве, савести су нам чисте!“.

Или играју Станковићеву бесмртну *Кошћану* заносне лепоте и песме. Само њихова Коштана је мушко! Опасни, изопачени хомосексуалац! Њихов европејски дожиљај катарзе; тако они дожиљавају дертове и мерак. А око свега тога бесни ријалити са нацио-

налних фреквенција – јавног парења и игара стриптиза, расипан и разуздан, као у пијанству времена пропасти паганског Рима. Блудан као Содом и Гомора, улази у сваку кућу и породицу избацујући обзир и стид, стечен протоком векова... И ви други уметници и новинари очито свесни корена и вредности настанка и опстанка. И ви „Заветници“ светоотачке вере, чувари земаљске Србије небеском Србијом! Штитоноше истине, источници народа који је давао „Данак у крви“ и „Данак у ђацима“ и контрибуцију Немцима, народа слободе, буна и устанака; народа који је напунио гробницом Јонско море, расуо кости на два континента и има „Кулу од лобања“ и опет у опанцима стигао под Олимп међу богове. Чувари државе најсветије и најскупље коју познаје политичка историја света. У свему што чините као да вам стижу мудрости и врлине праотаца небеске Србије и води рука Господа.

* Говор на парастосу Браниславу Нушићу на Богојављење 19. јануара 2016.

Небеска је и милост бити данас са свима вама! Одазвао сам се позиву Удружења да под заклетвом истине овог светог дана на парастосу Нушићу осведочим нашу стварност пред нашим парастосом!

Имао сам већ незаслужену част да у овој прилици говорим о бесмртном делу Бранислава Нушића и његовом патриотизму.

Годинама већ говорили су и други, верујем садржајније и са већим познавањем.

Али, од велике сенке писца, његове чудесне имагинације нисмо помишљали на прилике његовог времена у народу и држави, његову духовност и етику, свест и морал, поштење, љубав и снагу вере! И Нушић и његово дело су неодвојиви од тих вредности. Мислим да овај удес Србије од којег склањамо и своје мисли, налаже то трагање, како бисмо нашли себе и пут спасења.

Како је Нушић спознао Србе, народ у коме се родио, или поново родио?! Шта је тај Ромеј по крви, нашао у српском бићу, осетио се Србином, патриотом, изгубио сина дипломца на олтару Србије, поклонио јој бесмртно дело, а она га покрила вечном славом!

Да ли је Нушића опчинила идеологија православног самодржавља, снажна и у престолу и у народу! Можда, озарење божанском лепотом живог духа Византије, која је као витлејемска звезда сијала у небеској Србији и у свакој души пастира и краља, војника и жене; светлост тог, антејског фењера је сијала и када је божанска Византија била разорена, давно и неповратно од дивљих Агарена и дивљих

крсташких хорди! Његова стара крв Византијца нашла је своје српско срце у тој једнакој лепоти душе и вере, испреплетаних исхода, као велико С и велико Н, као Стари и Нови завет! У мом скромном разумевању само тако можемо схватити и Нушићево борбено родољубље и чудесно уметничко дело.

Али, шта би он данас писао и чинио, када се све српско окрутно руши, затире и нестаје?! Нема главе која може да нађе склониште од ларме европејске помаме. Лудо и пијано, она на свој жртвеник и жртвени пањ ставља и земљу и главе, и светиње и душе, обе Србије и оне Треће – још нерођене!

Ако су још Соловљев и Свети владика Николај очима пророчким видели Сатану у престолу Европе, можемо ли видети и Сатану и лудака у престолу Србије! Имамо ли још штогод у грудима; имамо ли интелектуалну одговорност, људско поштење, макар страх због деце, макар искру оног пламена божанске истине наших предака да то обзнанимо и пресечемо?!

Ђутање о злочину, значи учешће у злочину, а посебно ако је над нама самима. Јесу ли лицемерје и бедни егоизам постали претежни у нашој нарави које ћемо понети у колективни гроб греха и обичне трулежи?!

Зар нисмо чули, како је и оно само узвикнуло да је „еврофанатик и да је то постало преко ноћи“! У глуво доба, кад и јесу обреди Мамона. Али ко не зна да сваки фанатизам почива искључиво на лудилу?!

И лудило се дању и ноћу ори са телевизија. Пише и за новине, свечане бројеве о лепоти и мудрости вере Кал-

вина. Подучаваш Србе шта Калвин и англиканска црква мисле о коцкању! Као да се ми коцкамо судбином државе и народа. А њега су како признаје научили да је боље губити него добити... После свих битака и жртава англикански пастор је у Немањиним престолу.

Уместо богочовека, нашег Спаситеља над Србијом се као паукова мрежа разапиње њихов човеко-бог. Биће лишено смисла, као и његови изумитељи, али оно све сме, све може. Пастор-надчовек!

У Народној скупштини где су прваци Нушићевог доба доносили судбоносне одлуке опстанка, пастор се пред милионима гледалаца хвали да 14 сати није ишао у нужник и није мокрио. На телевизији највеће германске и англосаксонске убице Срба, не из историје, него што их познајемо, зове: „Моји пријатељи“. Цитира мудрост Черчила, а његовог миљеника, највећег крвника српског народа, да му у овом светом дану не помињем ниједно име. И тако су сва била лажна! Ништа теже од кашике није подигао, а марљиве Србе грди због лењости! Тврди да он ради 25 и више сати дневно. И то је жива истина: сви његови наступи на свим телевизијама се више пута репризирају дању и ноћу. Тако најављује своју епоху, своје мерење времена, уместо претходне маршалове. Опчињен је одом радости рада: “Арбајт! Арбајт! Арбајт махт фрај!”. Само Срби отпуштени из опљачканих фабрика и други незапослени никако да разумеју тај мудри позив.

Сав у грозници, опчињено цитира Волтера, тог љубитеља гилотине, сатаниног оца, целата Робертсјера: „Са-

мо бедници од народа се диче својом историјом коју сами измишљају!“

Снабдевен паролама још од градње пруге Шамац – Сарајево и свим тим савременим знањем победоносно више: „Сва воља, сво знање, сва моћ и сила, је само у мени! Изван мене је ништа!“ Велики реформатор, плуници Калвин. А онда то „ништа“ напада. Ништа напада – ништа! У новинама кидисао је на небеску Србију: „Она је лаж! Тамо је само смрт! А ја вам дајем живот и просперитет!“.

А нама је у тој Србији све свето: и живот, и васкрсење и христалика етика и све што јесмо и све што смо били и у Нушићево доба и сада, и увек, и кроз све векове векова, амин!

Они не праве баш много разлику породичног рода, још мање полова. Али по револуционарним правилима глобализма, те четврте инетрнационале, четвртог рајха, шта ли, заменица му је женско! Створила се као из облака у сред Србије, то јест била на вратилу! И у сред Србије посекала храст записа, литија, небески храм, старији, кажу, од зидања Милешеве! Осим клетве сељана, не чу се у престоници ни један глас протеста неке учене главе. На свети пањ не паде ни једна суза, ни мирјана, ни свештена.

А она бесна, ваљда, што нам Руси у УНЕСКУ одбранише Пећку патријаршију, када је све ћутке било удешено, она због искреног, братског упозорења на нову опасност, одбруси Рогозину, подпреседнику Владе РФ, прве силе света и једине српске заштитнице, као да је Нушићев лик почасног конзула Никарагве. А како је Нушићева Живка министарка била кротка,

скромна, васпитана домаћински и безазлена у односу на ово чудовиште.

После свих деценија мукле тишине и ћутања, као каталочки ред „траписта“, заветован на вечно ћутање, грмну Академија наука! Прва од бесмртних глава заумно из мозга саопшти како да лагано и лепо предамо свето Косово и Метохију Шиптарима.

Због тих агената спавалица; због тих шпијуна политичких лидера, шпијуна невладиних организација, шпијуна одбора за прикључење Србије Европској унији, шпијуна и агената опасних као Гестапо у Београду, само сада много бројнији, Нушићев Алекса Жунић би из патриотских разлога дао оставку и поцепао своје посетнице – „среског шпијуна.“

Као да нема ни више грешних, ни мање побожних од Срба, пастор и пасторица и њихови су слављење католичког и протестанског Божића и Нове године почели три дана пре римског папе! Проћердано је званично 35 милиона евра, далеко више него што је потрошено за то славље у свим престоницама Европе заједно.

А уочи дочека Нове године, Нушићу и народу његовог времена знане само као „швапска“, баш на лице Светог Ђакона Авакума и баш на месту где је због вере православне набијен на турски колац, заједно са патријархом Пајсијем, приређене су највеће баханалије славља!

Играло се и свирало, шприцало и оргијало, праскао ватромет као да је Нерон дошао да запали тај искићени Београд. Вриска и лумповање!

Са надом у срцу још чекамо да Његова Светост патријарх српски, Ириниј, дође бос по снегу и са трнатим

венцем око главе и сви јереји и све свештенство и монаштво са народом да окаде место и молитвено покају за опрост тог библијског греха.

А ујутро на православни Божић пастор је већ на телевизији! Хвали се да је „подранио и да ето он ради!“ Грди и псује неке измишљене непријатеље, шаље „Бриселу поруку“. Ваљда шифровану, а ми је слутимо: „Неће га мени ти шизматици славити!“ Кад год се обрати народу и грди он шаље Европи поруку.

А у ноћи дочека Српске православне нове године Београд је лично на глугу касабу као да су у тврђави још Турци, а на Дедињу онај непоменик!

Нушић је имао државу и цркву, војску, војсковође и круну! Круну од крњих топова буна, устанака и ослободилачких ратова! Српску песму и писмену! Сада у Београду не би знао где се налази, нити умео да чита наслове и новине... Да ли је баш све већ избрисано из наше свести и памћења?!

Можда би Нушић тако и успео да у заносу измисли оваквог министра културе са ликом узајмљене камене главе кипа слободе са ушћа реке Хадсон!

Рогати лик, симбол разарања! Кадар да уништи без агарена и крсташа и јелинску и српску и сваку другу културу.

Свети Саво, велики жупане Немањо, царе Душане, свети краљеви, сви свети и сви мученици, бесмртни рабе Божији Браниславе, у овом дану јављања Бога живог и Часног крста, кога српска младост износи из ледених река; у дану када стају гора и вода; падните ничице пред престо Господа, молитвено за народ српски на умору!

Недостојан неке дојављене мудрости за наше спасење, видим опстанак само у јачању духовности и вере Христове! Видим у истини! Одбацимо лажи Сатане као што их је одбацио

Христ наш у пустињи јудејској: „Атресајет! Атресајет! Атресајет!“ Одступи сатано, од Србља, милог ми рода! Јер ће бити што бити не може!

Dani NATO kulture u Srbiji
24. mart - 10. jun